

Arrest

nr. 218 649 van 21 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Saint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 9 november 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 september 2018 tot verwerping van een aanvraag tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene (bijlage 17).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 november 2011 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DESIMELAERE, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. VANDENDRIESSCHE, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 mei 2018 dient de verzoekende partij, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, een aanvraag in tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene.

Op 12 september 2018, met kennisgeving op 12 oktober 2018, verwerpt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 15BIS van de 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De aanvraag tot het bekomen van de status van langdurig status ingezetene ingediend op 25.05.2018

Door U., Z. (...)

Geboren te Almaty op (...).1988

Van Kazachse nationaliteit

Is verworpen

REDEN VAN DE BESLISSING

Aanvraag voorbarig:

Mevrouw kan overeenkomstig artikel 15BIS van de wet van 15.12.1980 nog geen legaal en ononderbroken verblijf in het Rijk in de loop van vijf jaar die onmiddellijk voorafgaan aan haar aanvraag voor het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene aantonen.

Zij was in het bezit van een tijdelijke verblijfstitel als studente (A-kaart) van 25.11.2008 tot 31.10.2016. Nadien is er een duidelijke onderbreking in haar legaal verblijf. Zij diende op 06.04.2017 (vanuit illegaal verblijf) een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Burger van de Unie (Belg) in en werd pas nadien opnieuw in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie geldig tot 05.10.2017.

2. Over de rechtspleging

Luidens artikel 39/72, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) dient de verwerende partij binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier met eventueel een nota met opmerkingen te bezorgen.

De verwerende partij is in gebreke gebleven het administratief dossier en de nota tijdig over te maken. Zij werd immers op 27 november 2018 in kennis gesteld van het beroep, waarna zij pas op respectievelijk 11 december 2018 en 7 december 2018 de nota met opmerkingen en het administratief dossier bezorgde aan de Raad. Derhalve is artikel 39/59, §1 van de vreemdelingenwet van toepassing dat als volgt luidt: *“Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurt, worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.”* Luidens artikel 39/59, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet dient de nota die door de verwerende partij niet is ingediend binnen de termijn bepaald in artikel 39/72 uit de debatten geweerd worden. De nota dient derhalve ambtshalve uit de debatten geweerd te worden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 15bis en 62, § 2 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

“Tegenpartij weigert het statuut van langdurig ingezetene toe te kennen aan verzoekster omdat er een onderbreking was in haar verblijf.

De relevante wettelijke bepaling, artikel 15bis, §4 van de wet van 15.12.1980 betreft een omzetting van artikel 4.3 van de Richtlijn 2003/109 van de Raad van 25.11.2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, dat als volgt luidt:

“De perioden van afwezigheid van het grondgebied van de betrokken lidstaat vormen geen onderbreking van het in lid 1 bedoelde verblijf en tellen mee bij de berekening van de duur van dat

verblijf, indien zij minder dan zes achtereenvolgende maanden duren en binnen de in lid 1 bedoelde periode niet langer zijn dan in totaal tien maanden.”

Artikel 15bis, §4 van de wet van 15.12.1980 dient op richtlijnconforme wijze geïnterpreteerd te worden.

Eerste onderdeel

Verzoekster diende op 6.4.2017 haar aanvraag gezinshereniging in en werd op 9.10.2017 in het bezit gesteld van een F-kaart.

De afgifte van een F-kaart heeft slechts een declaratoir en geen constitutief karakter. Dit geldt voor familieleden van burgers van de Unie, eveneens als voor familieleden van Belgen die een aanvraag indienen op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, zoals in casu, zoals reeds meermaals benadrukt werd door uw Raad (zie o.a. arrest nr. 189.577 van 7.7.2017; arrest nr. 185.501 van 18.4.2017):

“In de mate dat het beroep is gericht tegen de “beslissing waardoor de Gemeente Hoegaarden weigert hem een verblijfkaart als familielid van een Burger van de Unie te geven”, dient erop te worden gewezen dat de afgifte van een F-kaart op zich geen rechtscheppende handeling is. De afgifte van een F-kaart vormt enkel de vaststelling dat de betrokkene voldoet aan de voorwaarden die door de relevante bepalingen van de vreemdelingenwet worden opgelegd, maar is op zich geen rechtscheppende handeling doch slechts een materiële. Immers, aangezien het verblijfsrecht van een familielid van een Belg een declaratief karakter heeft, wordt de betrokkene geacht dit verblijfsrecht te hebben genoten vanaf het moment van de aanvraag.” (arrest nr. 185.501 van 18.4.2017)

Verzoekster wordt dus geacht haar recht op verblijf te genieten vanaf het ogenblik van haar aanvraag tot erkenning van dit recht, dus minstens vanaf 6.4.2017. Er zij bovendien opgemerkt dat verzoekster nooit uit het rijksregister geschrapt werd, maar integendeel sinds 2008 tot op heden zonder onderbreking ingeschreven staat in België (stuk 3).

Hoe dan ook is de periode van onderbreking op basis waarvan verzoeksters aanvraag geweigerd werd, van 31.10.2016 tot 6.4.2017, korter dan zes maand en kan deze bijgevolg, overeenkomstig artikel 4.3 van de Richtlijn 2003/109 en artikel 15bis, §4 van de wet van 15.12.1980, niet in de weg staan dat verzoekster het statuut van langdurig ingezetene wordt toegekend.

Door het tegenovergestelde te stellen, schendt de bestreden beslissing artikels 15bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980, evenals de andere bepalingen geïnterpreteerd in het middel.

Tweede onderdeel

In de bestreden beslissing wordt benadrukt dat verzoekster haar aanvraag gezinshereniging op 6.4.2017 indiende vanuit illegaal verblijf. Haar laatste A-kaart was immers slechts geldig tot 31.10.2016.

Er zij echter op gewezen dat verzoekster op 12.9.2016, dus vóór het verstrijken van de geldigheidsdatum van haar A-kaart, een aanvraag voor een beroepskaart had ingediend. Het hebben van een verblijfsrecht op het moment dat de aanvraag wordt ingediend, is overigens één van de voorwaarden om in aanmerking te komen voor een beroepskaart.

De weigeringsbeslissing van 27.10.2016 werd door de Raad voor Economisch Onderzoek inzake Vreemdelingen ongedaan gemaakt, daar zij oordeelde dat de beroepskaart – en het daaraan gekoppelde verblijfsrecht in België – niet had mogen geweigerd worden aan verzoekster.

Er kan verzoekster niet verweten worden dat zij overeenkomstig de wettelijke procedures gehandeld heeft en de bestaande beroepsprocedure tegen de weigering van de beroepskaart met succes doorlopen heeft. De wetgever heeft immers een situatie zoals die van verzoekster niet kunnen voorzien.

Een Richtlijnconforme interpretatie van artikel 15bis van de wet van 15.12.1980 dringt zich op, rekening houdend met de preambules van de Richtlijn 2003/109 en de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie.

Door het statuut van langdurig ingezetene in te voeren, wenste de Europese wetgever de “integratie van onderdanen van derde landen die duurzaam in een lidstaat zijn gevestigd” te bevorderen, daar dit “van wezenlijk belang [is] voor de bevordering van de economische en sociale samenhang, een fundamentele doelstelling van de [Unie], opgenomen in het Verdrag [tot oprichting van de Europese Gemeenschap]” (preambule 4 van de Richtlijn 2003/109).

Vanuit die optiek stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest Singh dat het aan de nationale rechter is om na te gaan “of de formele beperking van een verblijfsvergunning in de zin van het nationale recht al dan niet toelaat dat de houder van deze vergunning zich duurzaam vestigt in de betrokken lidstaat” (C-502/10 van 18.10.2012, §52).

Op dezelfde wijze dient nagegaan te worden of de korte onderbreking in verzoeksters verblijfsrecht niet zou toegelaten hebben dat zij zich duurzaam vestigde in België. Het tegendeel is waar. Zij wijzigde haar statuut immers van student naar zelfstandige en verwierf daarnaast een recht op verblijf als familielid van een Belg. Dit getuigt van een stevige verankering en duurzame vestiging in België. De korte onderbreking van het verblijfsrecht is bovendien niet aan haar te wijten. De Raad voor Economisch Onderzoek inzake Vreemdelingen besliste immers dat de beroepskaart haar niet had mogen geweigerd worden.

Preambule 6 van die Richtlijn bepaalt dat:

“Het belangrijkste criterium voor de verwerving van de status van langdurig ingezetene is de duur van het verblijf op het grondgebied van een lidstaat. Het moet gaan om een langdurig en ononderbroken verblijf, waaruit blijkt dat de betrokkene sterke banden met het land heeft gekregen. Daarbij moet een zekere flexibiliteit mogelijk zijn om rekening te houden met omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaat tijdelijk verlaat.”

De flexibiliteit die de Europese wetgever aan de lidstaten oplegt dient a fortiori aangewend te worden in het geval dat de aanvrager zich op duurzame wijze vestigt in de lidstaat en die lidstaat zelfs niet verlaten heeft, maar ten onrechte gedurende een korte periode een verblijfsrecht werd ontzegt. De beslissing van de Raad voor Economisch Onderzoek inzake Vreemdelingen bevestigt inderdaad het onrechtmatig karakter van de onderbreking van vijf maanden in het verblijfsrecht van verzoekster.

Hier anders over oordelen, zoals tegenpartij doet, is strijdig met artikel 15bis, §4 van de wet van 15.12.1980, op Richtlijnconforme wijze geïnterpreteerd.”

3.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 15bis van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene van 25 mei 2018 wordt verworpen omdat deze voorbarig is. De verwerende partij verduidelijkt in de bestreden beslissing dat er geen sprake is van een legaal en ononderbroken verblijf in België in de loop van vijf jaar die onmiddellijk voorafgaan aan de aanvraag. Zij stelt dat de verzoekende partij een verblijfsrecht genoot als student tot 31 oktober 2016, waarna een duidelijke onderbreking plaatsvond in haar legaal verblijf. Zij diende immers vanuit illegaal verblijf op 6 april 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie in en werd pas nadien opnieuw in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 5 oktober 2017 gevolgd door een F kaart sinds 9 oktober 2017.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek in functie van artikel 15bis van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn

wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 15bis van de vreemdelingenwet luidt op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1.

Behalve indien redenen van openbare orde of nationale veiligheid zich ertegen verzetten, moet de status van langdurig ingezetene worden verleend aan een vreemdeling die geen burger is van de Europese Unie, die voldoet aan de voorwaarden van § 3 en die een legaal en ononderbroken verblijf in het Rijk bewijst in de loop van vijf jaar die onmiddellijk voorafgaan aan zijn aanvraag voor het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene.

Het eerste lid is niet van toepassing op de vreemdeling die : 1° gemachtigd is in het Rijk te verblijven om te studeren of om een beroepsopleiding te volgen; 2° gemachtigd is in het Rijk te verblijven krachtens een tijdelijke bescherming of op deze grond een verblijfsmachtiging heeft aangevraagd en een beslissing over de status afwacht; 3° gemachtigd is in het Rijk te verblijven krachtens een andere vorm van bescherming dan de internationale bescherming of op deze grond een verblijfsmachtiging heeft aangevraagd en een beslissing over de status afwacht; 4° een aanvraag tot internationale bescherming heeft ingediend waarover nog geen definitieve beslissing is genomen; 5° in het Rijk verblijft uitsluitend om redenen van tijdelijke aard; 6° een juridische status heeft die valt onder de bepalingen van het Verdrag van Wenen van 18 april 1961 inzake diplomatiek verkeer, het Verdrag van Wenen van 24 april 1963 inzake consulaire betrekkingen, het Verdrag van New York van 8 december 1969 inzake de speciale missies, of het Verdrag van Wenen van 14 maart 1975 inzake de vertegenwoordiging van staten in hun betrekkingen met internationale organisaties met een universeel karakter.

§ 2.

Bij het berekenen van het in § 1, eerste lid, bedoelde verblijf van vijf jaar wordt geen rekening gehouden met de in § 1, tweede lid, 5° en 6°, bedoelde periode of perioden. De in § 1, tweede lid, 1°, bedoelde periode of de perioden worden voor de helft in aanmerking genomen. Wat de vreemdeling betreft aan wie internationale bescherming werd verleend, wordt de helft van de periode tussen de datum van indiening van de aanvraag tot internationale bescherming op grond waarvan deze internationale bescherming werd verleend en de datum van afgifte van de verblijfstitel in aanmerking genomen, of de hele periode indien die achttien maanden overschrijdt. De in het derde lid bedoelde perioden en de perioden van verblijf als persoon die internationale bescherming geniet, worden niet in aanmerking genomen indien de internationale bescherming werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2. Wat de vreemdeling betreft die met toepassing van artikel 61/27 gemachtigd werd tot verblijf, kunnen de perioden van verblijf in de verschillende lidstaten van de Europese Unie voor de berekening van vereiste periode van vijf jaar gecumuleerd worden mits hij vijf jaar legaal en ononderbroken op het grondgebied van de Unie verblijft als houder van een Europese blauwe kaart waarvan twee jaar onmiddellijk voorafgaand aan de indiening van de aanvraag in het Rijk.

§ 3.

De vreemdeling, bedoeld bij § 1, moet bewijzen dat hij voor zichzelf en voor zijn gezinsleden die te zijnen laste zijn, beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden, en dat hij een ziektekostenverzekering heeft die de risico's in België dekt.

De bestaansmiddelen omschreven in het eerste lid moeten ten minste gelijk zijn aan het inkomstenniveau beneden hetwelk sociale bijstand kan worden toegekend. Bij het beoordelen van die bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, het minimumbedrag van de vereiste bestaansmiddelen, gelet op de criteria omschreven in het tweede lid.

§ 4.

De termijn van vijf jaar vermeld in § 1 wordt niet onderbroken door afwezigheden die niet langer duren dan zes opeenvolgende maanden en die in totaal een duur van tien maanden over de gehele periode van vijf jaar niet overschrijden.

Ten aanzien van de vreemdeling die gemachtigd is tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 wordt de termijn van vijf jaar niet onderbroken door afwezigheden van het grondgebied van de Unie die niet

langer duren dan twaalf opeenvolgende maanden en die in totaal een duur van achttien maanden over de gehele periode van vijf jaar niet overschrijden.

Deze perioden van afwezigheid worden bovendien meegerekend voor de berekening van de termijn.”

De verzoekende partij betwist niet dat haar verblijf als student een einde nam op 31 oktober 2016, dat zij op 6 april 2017 vanuit illegaal verblijf een aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie indiende en dat dit verblijf werd toegekend.

Het wordt evenmin betwist dat de verzoekende partij op 25 mei 2018 een aanvraag indiende tot het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene op grond van artikel 15*bis* van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 15*bis* van de vreemdelingenwet diende de verzoekende partij een legaal en ononderbroken verblijf in het Rijk te bewijzen in de loop van vijf jaar die onmiddellijk voorafgaan aan deze aanvraag.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, blijkt uit de bestreden beslissing geenszins dat de verwerende partij het declaratief karakter van het verblijfsrecht verkregen naar aanleiding van de aanvraag gezinshereniging van 6 april 2017 betwist. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij niet zou erkennen dat zij wordt geacht het verblijfsrecht te hebben genoten vanaf het moment van de aanvraag, namelijk vanaf 6 april 2017. In de motieven van de bestreden beslissing kan enkel worden gelezen dat deze aanvraag gezinshereniging werd ingediend “*vanuit illegaal verblijf*”, namelijk omdat de verzoekende partij nadat haar verblijf als student op 31 oktober 2016 een einde nam niet beschikte over een verblijfsrecht en dus illegaal op het grondgebied verbleef. Hieruit concludeert de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze dat er sprake is van een duidelijke onderbreking van het legaal verblijf in België, reden waarom de aanvraag tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene wordt geweigerd. Artikel 15*bis*, § 1, van de vreemdelingenwet vereist immers een legaal en ononderbroken verblijf van vijf jaar voorafgaand aan deze aanvraag.

Het feit dat de verzoekende partij nooit uit het rijksregister zou zijn geschrapt, doet aan het voorgaande geen afbreuk en brengt niet met zich mee dat de verzoekende partij gedurende de betwiste periode – van 31 oktober 2016 tot 6 april 2017 – legaal in het Rijk verbleef. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij niet op kennelijk redelijke wijze kon concluderen dat het verblijf tussen 31 oktober 2016 en 6 april 2017 illegaal was en dat zij dus geen vijf jaar legaal en ononderbroken verblijf in België kan aantonen zoals bepaald in artikel 15*bis*, §§ 1 en 2, van de vreemdelingenwet. Dat dit illegaal verblijf te wijten zou zijn geweest aan het doorlopen van de beroepsprocedure tegen de weigering van haar beroepskaart doet evenmin afbreuk aan voorgaande vaststelling. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de korte onderbreking van het verblijfsrecht – waarmee zij overigens erkent dat er een onderbreking is in haar legaal verblijf – niet aan haar te wijten is, wordt erop gewezen dat in artikel 15*bis* van de vreemdelingenwet geen onderscheid wordt gemaakt tussen situaties waarin de onderbreking van het verblijfsrecht wel of niet aan de betrokkene te wijten zijn. Bovendien betreffen de in genoemde bepaling geviseerde onderbrekingen van het verblijf periodes van legaal verblijf, en niet wanneer illegaal op het Belgisch grondgebied wordt verbleven (zie ook verder).

Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 15*bis*, § 4, van de vreemdelingenwet en in zoverre zij meent dat dit artikel op haar situatie toepasselijk is en dat de termijn tussen 31 oktober 2016 en 6 april 2017 wel had moeten worden meegeteld bij de berekening van de duur van haar legaal en ononderbroken verblijf in België, wijst de Raad erop dat artikel 15*bis*, § 4, van de vreemdelingenwet bepaalt dat de termijn van vijf jaar bepaald in § 1 van deze bepaling niet wordt onderbroken door afwezigheden van minder dan zes opeenvolgende maanden, en die in totaal niet langer dan tien maanden op een termijn van vijf jaar duren.

De Raad stelt vast dat de ‘afwezigheden’ in artikel 15*bis*, § 4, duidelijk betrekking hebben op een fysieke afwezigheid uit het Rijk, gedurende de periode van legaal verblijf in het Rijk. In voorliggende zaak heeft de verzoekende partij het Rijk niet verlaten en is de afwezigheid waarop zij doelt de periode waarin zij geen legaal verblijf meer had. Overigens staat in punt 6 van de preambule van de Richtlijn 2003/109 het volgende te lezen: “*Het belangrijkste criterium voor de verwerving van de status van langdurig ingezetene is de duur van het verblijf op het grondgebied van een lidstaat. Het moet gaan om een langdurig en ononderbroken verblijf, waaruit blijkt dat de betrokkene sterke banden met het land heeft gekregen. Daarbij moet een zekere flexibiliteit mogelijk zijn om rekening te houden met omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaat tijdelijk verlaat.*” Artikel 4.3

van de Richtlijn 2003/109/EG luidt: “3. De perioden van afwezigheid van het grondgebied van de betrokken lidstaat vormen geen onderbreking van het in lid 1 bedoelde verblijf en tellen mee bij de berekening van de duur van dat verblijf, indien zij minder dan zes achtereenvolgende maanden duren en binnen de in lid 1 bedoelde periode niet langer zijn dan in totaal tien maanden.” Hieruit blijkt ook dat de afwezigheid waarin verwezen wordt naar artikel 15bis, § 4 van de Vreemdelingenwet en die de omzetting vormt van artikel 4.3 van de Richtlijn 2003/109/EG, duidt op het tijdelijk verlaten van de lidstaat gedurende het legaal verblijf. De verwijzing naar het arrest Singh is evenmin dienstig in casu. Dit arrest spreekt zich geheel niet uit over wat dient verstaan te worden onder de periodes van afwezigheid. Dit arrest spreekt zich uit over het toepassingsgebied van de richtlijn. De flexibiliteit waarnaar verwezen wordt in de richtlijn en waarnaar de verzoekende partij ook verwijst in haar verzoekschrift heeft geen betrekking op de invulling van een onderbreking van een legaal verblijf door een korte periode van illegaal verblijf. Zij kan zich dan ook niet dienstig beroepen op voormelde bepaling, en evenmin op de (voorbereidende werken van de) richtlijn 2003/109 van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, waarvan deze bepaling de omzetting zou vormen.

De verzoekende partij maakt met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 15bis van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU